

[Kjeld Olesen.]

storfamilier. Det har givet anledning til en del debat, og man kan vist roligt sige en del fortolkninger. Kapitlet indeholder kun tre paragraffer, og i bemærkningerne siger forslagsstillerne da også, at man på nuværende tidspunkt kun har et ganske ringe erfaringsmateriale til at kunne lovgive i enkeltheder. Ved en storfamilie, skriver man, forstås en gruppe på mere end to voksne personer, der ikke bindes sammen af slægtskab, men har fælles bolig og husførelse samt faktisk indbyrdes forsørgelse. En sådan storfamilie, siger man dernæst, kan registreres hos overøvrigheden, når det gælder de økonomiske aftaler, man har truffet. Ved opløsning, hvad enten det drejer sig om en enkelt udbyrder eller hele gruppen beslutter sig til det, kan overøvrigheden yde bistand til afgørelse af økonomiske uoverensstemmelser.

Det er rigtigt, at vi i disse år ser eksempler på oprettelse af forskellige slags kollektiver og herunder også det, forslagsstillerne forstår ved storfamilier. Nu forstod jeg på justitsministerens citat, at justitsministeren var gået helt tilbage til Cæsar for at finde noget lignende. Jeg mener, det ville være mere relevant, når man behandler et sådant problem, at spørge sig selv, hvorfor sådanne kollektiver egentlig opstår. Mon ikke en del af svaret ligger i, at fremmedgørelsens spøgelse for alvor begynder at vise sig i vort højt besungne industrialiserede velfærdssamfund? Mon ikke de forsøg på kollektiver, vi har set, er en reaktion imod den fattige måde, mange af os trives på, en protest imod, at vi lever vort liv i celler og trods nærheden alligevel er så langt fra hinanden? Jeg hører til dem, der mener, at det skal blive interessant at se, om tanken om små kollektive samfund vil brede sig, og hvilke erfaringer man får. Forslagets storfamilie er jo kun én af flere former for kollektiv; men jeg forstår, at man først og fremmest har stillet de tre paragraffer op med henblik på de storfamilier, der allerede findes, for man har som sagt for lidt erfaringsmateriale.

Netop på grund af det manglende erfaringsmateriale vil vi finde, at det vel nok er noget forhastet at komme med et forslag om storfamilier netop nu. Når det drejer sig om eventuelle økonomiske tvistigheder,

er der jo ikke noget i vejen for, at man kan indgå en aftale eller en kontrakt med de nødvendige retsvirkninger. Men vi er parat til at se på sagen, og det får vi lejlighed til i udvalget, hvor man roligt kan sige at der vil blive stillet ikke så få spørgsmål, fordi lovforslaget som helhed bevæger sig ind på områder, hvor vi mangler erfaringer, og fordi der er tale om konsekvenser for nogle paragraffers vedkommende, som vi vel vanskeligt kan overskue.

Med hensyn til en række øvrige punkter i lovforslaget, hvor der er tale om spørgsmål, der har direkte forbindelse til justitsministerens ægteskabslovforslag, vil jeg henvise til de bemærkninger, som mit partis ordfører gjorde under behandlingen i går. Jeg skal dog bemærke, at et af forslagene i SF's lovforslag går ud på en aldersgrænse på 18 år også for manden, og mit partis ordfører sagde i går, at der var tale om en vis divergerende opfattelse i den socialdemokratiske gruppe. Jeg kan kun give tilslutning til den bemærkning og sige, at jeg for mit eget vedkommende er enig i det, der blev sagt om de 18 år. Jeg vil føje til, at jeg godt kan se det positive i en vis fælles nordisk holdning på forskellige lovgivningsområder, men vil gøre opmærksom på, at så vidt mig bekendt er det sådan, at der i Sverige er tale om også at foreslå 18 år, således at det, man nu herhjemme har foreslået, i virkeligheden er det, som svenskerne går bort fra. Men det kan diskuteres i udvalget.

Vi går til udvalgsarbejdet med åbent sind og med begge ben på jorden.

Hanne Budtz: Jeg betragter det fremsatte lovforslag som et forslag nærmest af sociologisk karakter, et forsøg på at lægge op til en debat om en strukturændring inden for de sociale samfund, som i virkeligheden er et lands kulturbillede. Jeg hørte i søndags ordføreren for forslagsstillerne, hr. Poul Dam, sige i pressemødet i radioen, at når en minister fremsatte et lovforslag, er det for at få det vedtaget, men når han og hans partifæller nu fremsatte dette lovforslag, så var det nærmest for at få en diskussion ud af det, lægge op til en debat om det. Det må vi vel have lov at tage til efterretning her i dag.

Se, et lands sociale mønster ændres ikke